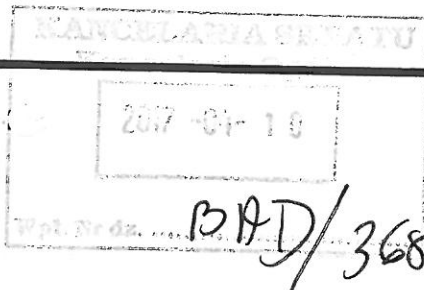

petycje

Od:
Wysłano: 6 kwietnia 2017 21:47
Do: petycje
Temat: PETYCJA

Dnia 2017-04-06

Senat RP

Warszawa

petycje@senat.gov.pl

P E T Y C J A

W związku z uchwaleniem przez Sejm RP ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. z 2.12.2016, poz.1947) zawierającej w art.144 zakaz służby i pracy (Berufsverbot) w Krajowej Administracji Skarbowej dla byłych funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa Państwa Polskiego przed 1990 r., niniejszym na podstawie art.63 Konstytucji RP, składam niniejszą petycję w interesie publicznym i proszę o podjęcie inicjatywy ustawodawczej dotyczącej wykreślenia ww. art.144 z ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej. Zakaz ten bowiem stanowi jaskrawe naruszenie konstytucyjnie zagwarantowanych praw obywateli Rzeczypospolitej Polskiej oraz przepisów i standardów Unii Europejskiej dotyczących ochrony praw człowieka i zapobiegania wszelkim formom dyskryminacji.

U z a s a d n i e n i e

Regulacja zawarta w art.144 ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej (dalej: KAS) **narusza art.60 Konstytucji RP**, który stanowi, że obywatele polscy korzystający z pełni praw publicznych mają prawo dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach oraz **narusza art.32 Konstytucji RP** głoszący równość obywateli wobec prawa oraz równe traktowanie przez władze publiczne, a ponadto zakazujący dyskryminowania w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny.

Ponadto, zakaz wynikający art.144 ustawy o KAS **narusza standardy zawarte w Rezolucji nr 1096 z 27.06.1996 r. Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy** w sprawie metod przewycięzania spuścizny po totalitarnych systemach komunistycznych i jest, tym samym, **sprzeczny z zasadami demokratycznego państwa prawnego wynikającymi z art.1 Konstytucji RP**. Zgromadzenie Parlamentarne w swej rezolucji podkreśliło konieczność przestrzegania przy stosowaniu tych metod zasady winy indywidualnej (nie zbiorowej), domniemania niewinności, zagwarantowania prawa do obrony, odwołania do sądu od każdej decyzji. Z całą mocą podkreślono w niej, że zemsta nie może być celem tych przedsięwzięć, jak również karanie osób domniemane winnych, gdyż jest to zadanie prokuratury i prawa karnego. Naruszenie tych standardów podlega mechanizmom kontrolnym przewidzianym przez Europejską Konwencję Praw Człowieka oraz procedurze nadzoru Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy przewidzianą przez Dyrektywę nr 508 z 1995 r. dotyczącą poszanowania zobowiązań podjętych przez Państwa członkowskie.

Dyskryminacyjny charakter tej regulacji jest tym bardziej jaskrawy, że zakaz taki w ogóle nie występuje w obowiązującym prawie polskim (a także w ustawodawstwie państw Unii Europejskiej), a dotyczy on wyłącznie funkcjonariuszy celnych i pracowników administracji skarbowej, którzy od 1 marca 2017 r. zostali objęci ustawą o Krajowej Administracji Skarbowej.

Zwracam uwagę na fakt, iż ustawa lustracyjna z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. z 2013 r. poz. 1388), wprowadza wprawdzie zakaz pełnienia

funkcji publicznych, ale dotyczy tylko tych najważniejszych w państwie i tylko jako konsekwencja stwierdzonego przez sąd kłamstwa lustracyjnego. Natomiast art. 144 ust.2 ustawy o KAS oraz art.104 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę KAS (Dz.U. z 2.12.2016, poz.1948) rozszerzyły znacząco obowiązek składania oświadczeń lustracyjnych na wszystkich bez wyjątku obecnych funkcjonariuszy i pracowników Służby Celnej oraz pracowników aparatu skarbowego urodzonych przed 1 sierpnia 1972 r. Do tej pory bowiem, zgodnie z art.4 ww. ustawy lustracyjnej, oświadczenie lustracyjne składały jedynie osoby pełniące funkcje kierownicze w administracji publicznej, i tak np. w administracji rządowej w województwie: dyrektor i jego zastępcy, kierownik zespolonej służby, inspekcji lub straży i jego zastępcy, kierownik w organie administracji niezespolonej i jego zastępcy. Natomiast w wojsku oświadczenie lustracyjne składają żołnierze zawodowi w przypadku zajmowania stanowiska służbowego o stopniu etatowym pułkownika (komandora) i generała (admirala) oraz zajmujący stanowiska służbowe komendantów wojskowych komend uzupełnień oraz ich zastępcy. Generalnie nie ma wśród osób zobowiązanych do składania oświadczenia lustracyjnego, takich które nie pełnią funkcji kierowniczych, natomiast, zgodnie z ww. ustawami do składania oświadczenia lustracyjnego w trybie ustawy lustracyjnej oraz oświadczenia z art.144 ustawy o KAS, są zobowiązani wszyscy funkcjonariusze i pracownicy Służby Celnej i administracji skarbowej urodzeni przed 1972 r., tj. w przeważającej liczbie osoby nie pełniące funkcji kierowniczych. Przy czym negatywny skutek w postaci zakazu zatrudnienia w KAS nie jest już związany z nagannym zachowaniem w postaci kłamstwa lustracyjnego, tak jak to stanowi obowiązująca nadal ustawa lustracyjna, ale następuje on automatycznie, z mocy wspomnianych wyżej ustaw. Mamy tu więc do czynienia z obowiązkiem złożenia oświadczenia lustracyjnego wynikającym z dwóch ustaw: ustawy lustracyjnej i ustawy o KAS. Ta pierwsza wprowadza gwarancje proceduralne dla lustrowanego, włącznie z prawem do sądu a zakaz zajmowania stanowisk (wykonywania zawodu) łączy z kłamstwem lustracyjnym. Sankcja ta nie wynika z faktu służby w organach bezpieczeństwa państwa lub współpracy z nimi, ale jest konsekwencją nagannego kłamstwa lustracyjnego. Ta druga nie daje żadnych gwarancji związanych ze sprawiedliwością proceduralną, w tym prawa do sądu, a ten sam skutek negatywny (zakaz) następuje automatycznie z mocy prawa w związku ze złożeniem prawdziwego oświadczenia odnośnie służby w organach bezpieczeństwa państwa lub współpracy z nimi. Na niespójność unormowań dotyczących lustracji w ustawie o KAS i w ustawie Przepisy wprowadzające KAS zwraca uwagę opinia nr BAS-WAUIP-2219/16 z 14.11.2016 Biura Analiz Sejmowych.

Instytucja zakazu wykonywania zawodu (pełnienia funkcji) jest znana w polskim prawie karnym. Mówi o niej art. 39 kodeksu karnego. Jest to środek karny (do 1997 r. nosił on nazwę kary dodatkowej) o charakterze represyjnym, który orzeka sąd za przestępstwo popełnione z nadużyciem zawodu lub funkcji. Jednakże w przypadku zakazu z art.144 ustawy o KAS, nie jest on związany z popełnieniem jakiegokolwiek przestępstwa, jest całkowicie oderwany od pojęcia winy i nie jest orzekany przez sąd, gdyż - jak to już wyżej podkreślono - wynika on z mocy ustawy. Tym samym jest to jaskrawe **naruszenie zasady trójpodziału władzy zawartej w art.10 Konstytucji RP** poprzez uzurpację przez władzę ustawodawczą, kompetencji władzę sądowniczej w zakresie karania.

Sam fakt pełnienia służby w organach bezpieczeństwa państwa polskiego przed rokiem 1990 nie może być podstawą wprowadzenia nieograniczonych czasowo, a w praktyce dożywotnich, co raz to nowych i surowszych, dolegliwości prawnych stanowiących ograniczenie praw obywatelskich ich byłym funkcjonariuszom, gdyż **narusza to zasadę demokratycznego państwa prawnego - art. 1 Konstytucji RP.**

Po wejściu w życie ustawy o KAS, co nastąpiło **1 marca 2017 r.**, ww. zakaz uniemożliwi długoletnim funkcjonariuszom celnym (mającym niekiedy 25 letni staż celniczy), którzy pełnili służbę w Służbie Celnej kontynuowanie jej w Krajowej Administracji Skarbowej oraz spowoduje utratę dotychczasowego zatrudnienia, co wiąże się z dotkliwymi ujemnymi konsekwencjami dla ich życia zawodowego, osobistego i rodzinnego. Nastąpi to bez względu na ich dotychczasową nienaganną postawę moralno-etyczną (w służbie i poza nią) przez cały czas pracy w administracji celnej, nabyte doświadczenie zawodowe, kompetencje i przydatność dla przyszłej administracji skarbowo-celnej. Chodzi tu o osoby, które są celnikami, skarbowcami od początku lat 90-tych i które nigdy nie uchybiły godności tego zawodu, bo gdyby było inaczej nie byłiby teraz w Służbie Celnej lub administracji skarbowej. Po tylu latach ich pełnej poświęcenia służby publicznej udowodnili oni, iż nie stanowią żadnego zagrożenia dla utrwalonego demokratycznego porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej i dlatego stosowanie wobec nich odpowiedzialności zbiorowej jawi się jako rażąca niegodziwość, jaskrawo kontrastująca z duchem obchodzonego w ubiegłym roku w Kościele katolickim Rokiem Miłosierdzia oraz przesłaniem, mających miejsce w Krakowie pod hasłem

„Błogosławieni Miłosierni, albowiem oni miłosierdzia dostąpią”, Papieskich Dni Młodzieży. Paradoksalnie okazuje się, że ustawa o KAS zawierająca ów dyskryminacyjny zakaz jest pamiątką Roku Miłosierdzia. Zatrutym owocem zbiorowego wysiłku posłów i senatorów Partii rządzącej, tak ostentacyjnie okazujących swoje przywiązanie do Ewangelii i nauk Kościoła katolickiego i tak chętnie zajmujących pierwsze miejsca w czasie obrzędów liturgicznych. Rzec można, iż zaiste lud ten czci Pana jedynie wargami i czyny jego mają tyle wspólnego z miłosierdziem co orwellowskie Ministerstwo Miłości z miłością.

Ustawodawca miał pełną świadomość, że ww. zakaz dotknie osoby cieszące się obecnie nieposzlakowaną opinią, mimo ich służby w organach bezpieczeństwa PRL i dlatego umieścił go odrębnym przepisem (w art.144), podczas gdy w innym (w art.151) znajdują się wymagania stawiane funkcjonariuszom służby celno-skarbowej, wśród których w pkt. 5 jest właśnie posiadanie nieposzlakowanej opinii. Gdyby bowiem fakt pełnienia służby w organach bezpieczeństwa państwa przed 1990 r. był elementem uniemożliwiającym posiadanie nieposzlakowanej opinii, to nie byłoby zakazu w art.144 ustawy o KAS. Jest zatem oczywiste, że intencją ustawodawcy było objęcie Berufsverbot osoby niezależnie od ich obecnej nienagannej postawy obywatelskiej i posiadania nieposzlakowanej opinii. Pojawiające się twierdzenie, iż wspomniany zakaz jest przejawem jakoby „sprawiedliwości dziejowej”, to dodatkowy argument przemawiający za uznaniem go jako sprzecznego z Konstytucją, w szczególności z jej art.art. 10 i 175, zgodnie z którymi ustrój RP opiera się na podziale władzy ustawodawczej, władzy wykonawczej i władzy sądowniczej. Władzę ustawodawczą sprawują Sejm i Senat zaś władzę sądowniczą sądy i trybunały. Zgodnie z Konstytucją **wymiar sprawiedliwości w RP sprawują tylko i wyłącznie sądy**, a w myśl art.177 to sądy powszechne sprawują wymiar sprawiedliwości **we wszystkich sprawach** z wyjątkiem ustawowo zastrzeżonych dla właściwości innych sądów. Gdyby więc poważnie potraktować argument o „wymierzaniu sprawiedliwości dziejowej”, to zgodnie z konstytucją powinny ją wymierzać tylko i wyłącznie sądy powszechne, w przypadku, gdyby nie był wyznaczony dla tego celu inny sąd, a nie, tak jak to uczyniono w ustawie o KAS, gdzie wymierzaniem sprawiedliwości zajęły się wspólnie i w porozumieniu Sejm i Senat, a więc władza ustawodawcza. Otóż Sejm i Senat nie są organami konstytucyjnymi powołanymi do wymierzania sprawiedliwości, nawet tej dziejowej. Od tego są sądy. Art.144 ustawy o KAS to oczywiste złamanie konstytucyjnej zasady trójpodziału władzy, o czym już była wyżej mowa,

ale również naruszenie konstytucyjnej zasady sądowego wymiaru sprawiedliwości. Z tych powodów powinien on być usunięty z przestrzeni prawnej demokratycznego państwa prawa i do tego zmierza żądanie niniejszej petycji.

Należy przy tym pamiętać, że funkcjonariusze celni, których dotknie Berufsverbot, ponosili przez całe lata negatywne konsekwencje faktu pełnienia, w odległej przeszłości, służby w organach bezpieczeństwa Państwa Polskiego przed 1990 r., gdyż podlegali oni restrykcjom wynikającym z art. 153 ust.4 i art.154 ust.3 ustawy o Służbie Celnej, na podstawie których czas ww. służby nie jest był wliczany do okresu uprawniającego do dodatku za wieloletnią służbę oraz do nagrody jubileuszowej.

Podstawą wprowadzenia Berufsverbot jest okoliczność sprzed ponad 26 lat, prawnie obojętna, jaką jest sam fakt służby w organach uznanego na arenie międzynarodowej Państwa Polskiego. Nie był to, ani nie jest czyn ustawowo zabroniony i karalny. Zgodnie z prawem karnym nawet karalność zbrodni ulega przedawnieniu (zbrodnia zabójstwa po 30 latach, zaś inne zbrodnie po 25 latach). Nie ulegają przedawnieniu tylko zbrodnie przeciwko ludzkości i zbrodnie komunistyczne. Fakt służby w organach bezpieczeństwa państwa przed 1990 r. nie jest przecież kwalifikowany ani jako zbrodnia przeciwko ludzkości, ani jako zbrodnia komunistyczna. Przyjmując, iż fakt służby w organach bezpieczeństwa PRL zasługuje na negatywną ocenę moralną, to przecież późniejsze ćwierć wieku uczciwej pracy w służbie publicznej w wolnej Polsce może tylko pozytywnie świadczyć o człowieku i nie wolno tej okoliczności tracić z pola widzenia i traktować jako rzecz, która nic nie znaczy. Ustawodawca w ogóle tego nie dostrzegł. Ustawa o KAS jest w tym zakresie bardziej rygorystyczna niż, wywodząca się z tego samego dyskryminacyjnego nurtu ustawodawczego, uchwalona przez Sejm 16 grudnia 2016 r. ustawa obniżająca świadczenia emerytalne byłych funkcjonariuszy służb bezpieczeństwa PRL. Ustawa ta w art.1i[1] dała ministrowi spraw wewnętrznych, możliwość, aby w drodze decyzji wyłączył obniżkę świadczenia byłego funkcjonariusza ze względu na jego krótkotrwałą służbę przed 31 lipca 1990 r. oraz rzetelne wykonywanie zadań i obowiązków po 12 września 1989 r. Dlaczego podobny przepis nie mógł znaleźć się w ustawie o KAS i w konsekwencji, dlaczego nierówno, tj. gorzej potraktowano byłych funkcjonariuszy służb bezpieczeństwa PRL, którzy nadal sumiennie pełnią służbę lub pracują w Służbie Celnej lub administracji skarbowej, a których obejmie Berufsverbot z art.144 ustawy o KAS i którzy z dniem 31 sierpnia 2017 straca pracę.

Zakaz z art.144 ustawy o KAS narusza nie tylko zasady konstytucyjne i standardy Unii Europejskiej, jest on przede wszystkim po ludzku rażąco niesprawiedliwy Zakaz ten dotknie bowiem na zasadzie odpowiedzialności zbiorowej, bez jakiegokolwiek odniesienia do ich winy, grupę wieloletnich

funkcjonariuszy SC i administracji skarbowej, którzy od 1990 r. udowodnili codzienną, sumienną służbą swoją patriotyczną postawę oraz, że – jak już wyżej wskazałem - nie zagrażają oni demokratycznemu porządkowi konstytucyjnemu RP. Obejmie on zatem tych funkcjonariuszy i pracowników, wobec których nigdy nie prowadzono żadnych postępowań karnych związanych z ich służbą przed 1990 r. w organach bezpieczeństwa państwa polskiego i wobec których nie formułowano żadnych zarzutów w związku z tą służbą. Jeżeli więc teraz, grubo po 25 latach ich nienagannej pracy w służbie publicznej w wolnej Polsce, wprowadzony został zakaz zatrudnienia ich w Krajowej Administracji Skarbowej to nieuchronnie przywołuje to na myśl uchwalone w 1935 r. przez III Rzeszę ustawodawstwo norymberskie, które ograniczyło prawa obywatelskie Żydów niemieckich i w oparciu o które wprowadzono następnie zakaz pełnienia przez nich służby w administracji państwowej oraz w wojsku. Berufsverbot wynikający z art.144 ustawy o KAS oznacza, że w III RP nadano byłym funkcjonariuszom organów bezpieczeństwa PRL podobny status jak Żydom w hitlerowskich Niemczech, jako obywateli II kategorii („gorszego sortu”) będących obiektem permanentnej dyskryminacji, języka nienawiści i prześladowań. Po uchwaleniu ustaw norymberskich nikt w Niemczech i w Europie nie zareagował, a był to wyraźny sygnał zbliżającej się nieuchronnie katastrofy. Czyżby po uchwaleniu ustawy o KAS zawierającej, wywodzący się z ducha ustaw norymberskich, dyskryminacyjny zakaz, miało zapaść w Polsce podobne jak w Niemczech milczenie i obojętność na los ofiar Berufsverbot? Do czego w III RP może doprowadzić przyzwolenie na takie deptanie praw obywatelskich?

W tym miejscu pragnę zwrócić uwagę na treść opinii z 14.11.2016 Biura Analiz Sejmowych[2], w której stwierdza się, że **regulacja dotyczące sposobu i zasad przeprowadzenia lustracji w KAS budzi wątpliwości konstytucyjne**. Opinia ta stwierdza bowiem: „ *Z punktu widzenia zasady równości wobec prawa i zasady dostępu do służby publicznej na równych zasadach trudno wykazać, dlaczego akurat w Krajowej Administracji Skarbowej obowiązywać mają inne i to bardziej rygorystyczne zasady niż w pozostałych segmentach aparatu państwowego wskazanych w ustawie lustracyjnej z 2006 r.*”. Dalej czytamy w opinii: „ *przyjęta regulacja koliduje z założeniami przyjętymi przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 11 maja 2007 r. (sygn. K 2/07, OTK ZU 48/5/A/2007). Stwierdzono w nim, że: „piastowania urzędu można zakazać osobom, które wydawały rozkazy popełniania czynów stanowiących poważne naruszenie praw człowieka, popełniały takie czyny lub w znacznym stopniu je wspomagały; jeżeli dana organizacja dopuszczała się poważnych naruszeń praw człowieka, należy uznać, że jej członek, pracownik lub współpracownik brał w nich udział, jeżeli był w tej organizacji wysokim funkcjonariuszem, chyba że może wykazać, iż nie uczestniczył w planowaniu takiej polityki, praktyk lub czynów, kierowaniu nimi ani wprowadzaniu w życie.*”. Ponadto stwierdza się w niej, że: ” *Proponowana regulacja odnosi się do wszystkich funkcjonariuszy służb bezpieczeństwa PRL i nie daje im żadnej możliwości wykazania, że ich osobiste działania nie oznaczały naruszania praw człowieka i istotnie takich*

działań nie wspomagały. Poza tym w ocenie TK: „zakaz piastowania urzędu na podstawie lustracji powinien obowiązywać przez racjonalnie określony czas, nie powinno się bowiem nie doceniać możliwości pozytywnych zmian w postawie i zwyczajach człowieka.”. Przywołana opinia Biura Analiz Sejmowych trafnie oddaje istotę zarzutów odnośnie niekonstytucyjności regulacji zawartej w art.144 ustawy o KAS. Niestety nie odniesiono się w niej do zarzutów naruszenia art.art.1, 10, 175 i 177 Konstytucji, a także zarzutu naruszenia przepisów oraz standardów Unii Europejskiej dotyczących ochrony praw człowieka i zapobieganiu dyskryminacji. Stąd wynika mój wniosek, aby przed merytorycznym rozpatrzeniem niniejszej petycji sporządzona została opinia prawna dotycząca tych zarzutów.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie proszę o rozpatrzenie niniejszej petycji zgodnie z przywołanym na wstępie art.63 Konstytucji oraz przepisami ustawy o petycjach, przy ścisłym przestrzeganiu jej zapisów odnośnie terminów procedowania. Proszę o wnikliwe i rzeczowe odniesienie się do zawartych w niej argumentów. Tym bardziej, że w toku prac nad ustawą o KAS w Sejmie i w Senacie zarzuty zawarte w niniejszej petycji przeciwko zakazowi zapisanemu w jej obecnym art.144 w ogóle nie były podnoszone i dyskutowane (vide: sprawozdania z posiedzeń sejmowych i senackich dot. ustawy o KAS) Obecnie jest okazja merytorycznego ich rozważenia sine ira et studio.

Końcowo wnoszę o umożliwienie mi osobistego przedstawienia petycji na posiedzeniu Komisji celem wyjaśnienia przy tej okazji ewentualnych niejasności oraz dla ustosunkowania się do argumentów przeciwko jej uwzględnieniu. W takim wypadku uprzejmie proszę o powiadomienie o terminie posiedzenia Komisji z odpowiednim wyprzedzeniem. Nadmieniam, że nie wyrażam zgody na ujawnienie na stronie internetowej Sejmu moich danych osobowych (art.4 ust.3 ustawy o petycjach).

Z poważaniem

W. G.